

k těmto výpovědím, ač bylo jeho povinností, těmito závažnými výsledky hlavního přeličení se zvláště obírat, aby mohlo býti spolehlivě zjištěno, že se stěžovatel v čas veřejného provozování náboženství v ě d o m ě neslušně choval, to tím spíše, když se stěžovatel také zodpovídal tím, že při vození močůvky »sí vůbec nic nemyslel«, a slyšení svědci udali, že nevědí, zda stěžovatel chtěl snad nějak pohřební obřady rušiti. Nálezací soud nezjistil na základě výsledků hlavního přeličení skutečnosti, ze kterých by plynul závěr, že obžalovaný se v čas veřejného provozování náboženství v ě d o m ě neslušně choval, neuvedl v rozhodovacích důvodech, jakými úvahami dospěl ku zjištění této subjektivní známky skutkové podstaty přečinu podle §u 303 tr. zák. a z jakých úvah zamítl námitky obžalovaného.

Čís. 1880.

Ochrana republiky (zákon ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n.)

Pojem »více lidí« liší se od pojmu »veřejnosti« tím, že jde tam o počet osob tak omezený, že jej možno na první pohled ihned určití, kdežto zde nikoliv.

Pro pojem »zástupu« nebo »shromáždění« nezáleží na tom, zda jde o jednolitou skupinu, či o více skupinek, či jednotlivců od sebe místně oddělených, pak-li přes to může čin býti postřehnut větším počtem lidí.

(Rozh. ze dne 28. ledna 1925, Zm I 675/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Chrudimi ze dne 23. září 1924, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými přestupkem podle §u 11 čís. 1 zákona ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n. a přestupkem podle §u 491 tr. zák. a článku V zákona ze dne 17. prosince 1862, čís. 8 ř. zák. z roku 1863, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů :

Nejvyšší soud nesdílí názor vyslovený v rozsudku o pojmu zástupu. Z úvahy, že poškozování neb ohrožování veřejného řadu je tím vážnějším, čím větší jest okruh osob, jež postřehují trestný skutek a na jejichž mysl může pak skutek účinkovati, činí zákon na ochranu republiky trestnost nebo zvýšenou trestnost některých skutků závislou na tom, zda skutek byl spáchán před více než jednou osobou, rozlišuje po této stránce mezi dvěma osobami, mezi více lidmi (§ 11, § 14, čís. 1) a mezi veřejností skutku, již vymezuje § 39 čís. 2. Rozeznává-li takto zákon mezi mírou nebezpečí, jaké nastává spácháním činu před více než dvěma lidmi, a mírou nebezpečí, jež nastává tím, že se čin páše veřejně (v shromáždění nebo před zástupem), různí se pojem »více lidí« od pojmu »veřejnosti« tím, že jde tam o počet osob tak omezený, že jej možno na prvý pohled ihned určití, kdežto zde nikoliv, tak že zde na skutečnosti, že jde o »zástup« (neb o »shromáždění«), nemění ničeho, ubudou-li od něho nebo přibudou-li k němu 1—2 osoby. Větší míra nebezpečí, která je důvodem trestnosti nebo zvýšené trestnosti činů ve-

řejně spáchaných, jest zde však bez rozdílu, zda je mezi jednotlivci, úmyslně nebo náhodou v tutéž dobu na témže místě přítomnými, více nebo méně volného prostoru, zda jde tedy o skupinu spojitou tak, že na venek tvoří jediný celek, či o více skupinek, či po případě o větší počet jednotlivců od sebe místně vesměs oddělených, pakli jen přes to může čin býti postřehnut větším počtem lidí. Zákon rozumí tedy zástupem povšechně větší počet lidí náhodou současně přítomných a to vesměs v takovém místním poměru k pachateli, že projev (čin) jeho mohl kým-koliv z těchto lidí býti postřehnut, jak tomu bylo dle rozsudkových zjištění v tomto případě, kde při onom výstupu bylo přítomno více než 20 lidí, třeba že byli na různých místech roztroušeni, kteří byli v takovém místním poměru k pachatelům, že mohli jejich výroky slyšeti.

Čís. 1881.

K »vniknutí« dle druhé věty §u 83 tr. zák. se vyžaduje, by pachatel alespoň částí svého těla (ozbrojenou) do místnosti vstoupil a touto částí tam spáchal násilí.

(Rozh. ze dne 29. ledna 1925, Zm I 681/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Čes. Lípě ze dne 25. září 1924, jímž byly stěžovatelky uznány vinnými zločinem veřejného násilí podle §u 83 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnosti nelze upříti oprávnění, vytýká-li (ovšem jen povšechně a bez uvádění důvodů), že zjištění rozsudku nestačí k opodstatnění skutkové podstaty zločinu, stěžovatelkám za vinu kladeného. Třebas pojem vniknutí podle §u 83 tr. zák. nevyžaduje, by pachatel, vstupuje skutečně do dotyčné místnosti, tam úplně vnikl, vyžaduje skutková podstata dokonání zločinu §u 83 II tr. zák., jak tomu nasvědčuje jasné jeho znění, aby pachatel alespoň částí svého těla — v případě vniknutí ozbrojeného pachatele, částí ozbrojenou — vnikl do oné místnosti, a s touto částí tam spáchal násilí na věcech neb osobách domácím právem chráněných. Zjištění v tom směru rozsudek neobsahuje. Uvádí-li, že jedna z obžalovaných, jakmile se dvěře pootevřely, tvrdým předmětem uhodila Pavla V-a přes pravou ruku, nezjišťuje, zda s tímto předmětem vnikla též aspoň ruka útočnice. Naopak rozsudek sám mluví ve výroku o tom, že obžalované s n a ž i l y s e do bytu vniknouti. Jest proto výrok, odsuzující obžalované pro dokonání zločinu podle §u 83 tr. zák. stížen zmatkem podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. Ostatně není tu podle dosavadních zjištění rozsudku ani náležitosti skutkové podstaty nedokonání zločinu podle § 83 tr. zák., jelikož schází po subjektivní stránce zjištění, zdali stěžovatelky jednaly v úmyslu, by po